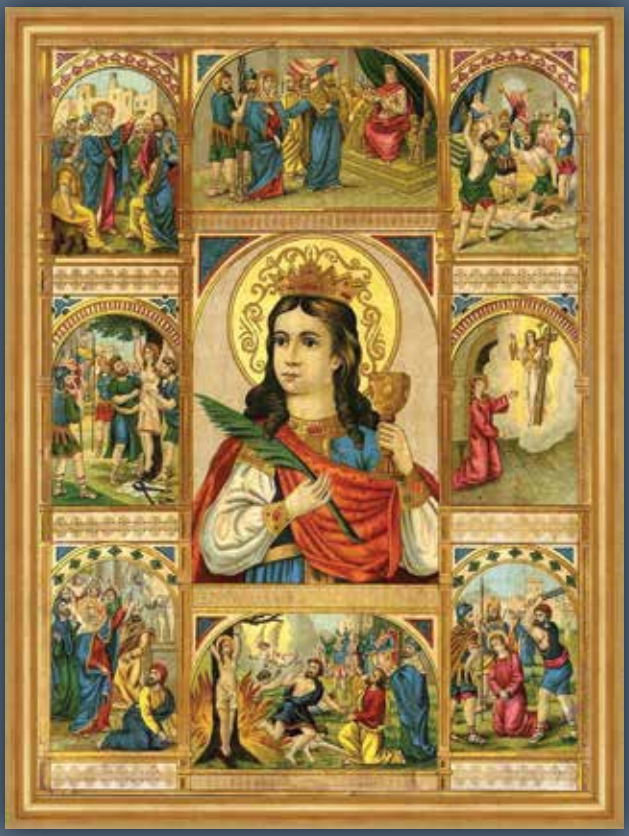
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ

Η ΑΓΙΑ ΚΑΛΛΙΠΑΡΘΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΒΑΡΒΑΡΑ Ἡ ΑΘΛΗΦΟΡΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ

«4 Δεκεμβρίου»

ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ 2018

Η ΑΓΙΑ ΚΑΛΛΙΠΑΡΘΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΒΑΡΒΑΡΑ Ἡ ΑΘΛΗΦΟΡΟΣ καὶ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ

Κείμενα:
† Μιχαήλ Γαλανοῦ

«ΟΙ ΒΙΟΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ»
τεῦχος 12. Μήν Δεκέμβριος Σελ. 17-20
Ἔκδοσις Ἀπ. Διακονίας 1952

Σειρά:
«Ἁγιολογικά 8»

Copyright:
Ἱερά Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ.
Λεωφόρος Φορμίωνος 83, Τ.Κ. 161 21 Καισαριανή
Τηλ.: 210.72.24.123
www.imkby.gr e-mail: info@imkby.gr

ISBN: 978-618-5390-07-5

Ἐκδοτική Παραγωγή

ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.
Ἀρδηττοῦ 12-16, 116 36 Ἀθήνα
Τηλ.: 210.921.7513, 210.921.4820 • Fax: 210.923.7033
www.eptalofos.gr • e-mail: info@eptalofos.gr

Η ΑΓΙΑ ΚΑΛΛΙΠΑΡΘΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΒΑΡΒΑΡΑ

† Μιχαήλ Γαλανοῦ

Τῇ 4η τοῦ μηνός Δεκεμβρίου μνήμη τῆς ἁγίας Καλλιπαρθένου Μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας τῆς ἀθληφόρου καί θαυματουργοῦ.

Ἔστόλισε τά τέλη τοῦ τρίτου μετά Χριστόν αἰῶνος. Ὁ πατήρ της, ὀνόματι Διόσκορος, ἦτο ἐκ τῶν πρώτων πλουσίων τῆς Ἡλιουπόλεως, καί εἰδωλολάτρης. Ἡ Βαρβάρα, μονογενής θυγάτηρ του, διεκρίνετο διά τό κάλλος, τήν χάριν καί τήν εὐφυΐαν, ἀλλά καί διά τήν σεμνότητά της καί τήν σωφροσύνην. Χάρις εἰς γυναῖκα χριστιανήν, πλήρη εὐσεβοῦς ζήλου, ἔνθερμον διάκονον τοῦ Εὐαγγελίου, ἐκατηχήθη καί ἠσπάσθη τήν χριστιανικήν πίστην.

Τό πρᾶγμα ἔμεινεν ἐπί ἀρκετόν καιρόν μυστικόν. Καί εἶνε μέν ἀληθές, ὅτι ὁ πατήρ της ἐδυσφόρει βλέπων τήν παράδοξον ἐπιμονήν τῆς κόρης του εἰς τό νά ἀποκρούῃ γαμβρούς διακεκριμένους πού τήν ἐζήτουν εἰς γάμον· ὑποθέτων ὅμως, ὅτι ἐπρόκειτο διά προσωρι-

νήν νεανικήν ἰδιοτροπίαν, ἤλπιζεν ὅτι δέν θά βράδυνε νά ὑποχωρήση ἡ παρθενική κλίσις εἰς ἀποκατάστασιν ἔγγαμον.

Ὁ Διόσκορος ἀναχωρήσας ποτέ χάριν ὑποθέσεών του, ἤκουσε ψιθυριζόμενον κατά τήν ἐπιστροφήν του ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ συνίστα τήν εἰς τριαδικόν Θεόν πίστιν. Πληροφορηθείς ἀκριβέστερον, ἐταράχθη. Καί ἐνεθυμήθη τότε ὅτι ἡ Βαρβάρα, μένουσα ἀπό τινων ἐτῶν εἰς ἐξοχικόν των κτῆμα, εἶχε κατορθώσει νά μή παραστῆ εἰς τάς τελετάς καί θυσίας τῆς εἰδωλολατρίας. Εἶχε λοιπόν προσηλυτισθῆ εἰς ἄλλην τινά πίστιν. Ἡ ὑποψία τόν ἐνέβαλεν εἰς τρομεράν ἀνησυχίαν καί ἀγωνίαν.

Σπεύδων νά βεβαιωθῆ περί τῆς ἀληθείας, ἀπήτησεν ἀπό τήν κόρην του καθαράν ὁμολογίαν. Ἐκείνη δέν ἠθέλησε νά ψευσθῆ. Καί τοῦ ἐξιστόρησε πῶς ἠσπάσθη τήν χριστιανικήν πίστιν καί πῶς εἰς αὐτήν εὗρε τό φῶς τῆς διανοίας, τήν ἀγνότητα τῆς καρδίας καί τήν ἐπανάπαυσιν τοῦ πνεύματός της.

Ὁ Διόσκορος κατελήφθη ἀπό νευρικόν γέλωτα. Αὐτό δά ἔπρεπεν. Ἡ μονογενής του κόρη, ἡ πολυφίλητος Βαρβάρα του, νά γείνη χριστιανή! Τήν ἐξώρκισε λοιπόν νά παύση τάς ἀστειότητας, καί ἀπήτησε νά τόν ἀκολουθήση ἀμέσως, διά νά παραστῆ τήν ἐπαύριον εἰς εἰδωλολατρικήν τινα τελετήν.

Ἡ Βαρβάρα τόν ἐβεβαίωσε περί τοῦ σεβασμοῦ καί τῆς ὑποταγῆς της, ἀλλά καί ἐδήλωσεν ὅτι ἡ ρῆξίς της πρός τήν εἰδωλολατρίαν ἦτο πλέον ὁριστική. Τό καθῆκόν της πρός τόν Χριστόν δέν ἐπέτρεπε καμμίαν συμμετοχήν καί παρουσίαν εἰς τάς πανηγύρεις τῶν εἰδώλων.

Ὅταν ὁ Διόσκορος εἶδε τήν ἀμετάτρεπτον τῆς κόρης του ἀπόφασιν, ὁ εἰδωλολατρικός φανατισμός του ἐξήφθη καί ἐκορυφώθη, ἐστείρευσε δέ πᾶσα πηγή στοργῆς ἐντός τῆς καρδίας του. Ὅλη ἡ πρός τήν κόρην του ἀγάπη μετετράπη εἰς λύσσαν καί μῖσος. Τήν καθύβρισε σκαιότατα, τήν ἠπείλησε σκληρά καί διέταξε αὐστηρότατον περιορισμόν της.

Ἡ Βαρβάρα, ἐμποδιζομένη εἰς τά θρησκευτικά της χρέη, ἐγκαθειρμένη καί ἀκούουσα τριγύρω ὕβρεις καί βλασφημίας κατά τοῦ Χριστοῦ, κατώρθωσε βοηθουμένη ὑπό τινος ἐμπίστου ὑπηρετρίας, νά δραπετεύση. Προσευχηθεῖσα δέ πρός τόν Θεόν, ἐτράπη εἰς τό πλησίον ὄρος.

Ἐκεῖ ἠδυνήθη νά μείνη ἐπί τινα χρόνον κρυπτομένη εἰς σπήλαια καί σύνδεδρα μέρη. Ἀλλ' ὁ πατέρας της ἐξαπέλυσεν ἰχνηλάτας. Αὐτός ὁ ἴδιος συμμετέσχεν εἰς τήν καταδίωξίν της· ποιμήν δέ τίς ἄθλιος, διά νά λάβη ὑποσχεθεῖσαν ἀμοιβήν, ὑπέδειξε τό μέρος, πρός τό ὁποῖον εἶδε κόρην τινά πλανωμένην.

IHS

Ἡ καταδίωξις ἐπέτυχε. Μετ᾽ ὀλίγον ὁ Διόσκορος συνελάμβανε τήν θυγατέρα του. Ἀλλά δέν ἦτο πλέον πατέρας. Ἦτο τύραννος καί ἐχθρός ἄσπονδος πλήρης μίσους καί πάθους ἐκδικητικοῦ.

— Λοιπόν! τῇ εἶπε· ἐξακολουθεῖς νά ἐπιμένης;

Ἡ Βαρβάρα τόν προσητένισε περίλυπος, ἀλλά καί σταθερά.

— Δέν ἠμπορῶ πατέρα, νά ἀρνηθῶ τόν ἀληθινόν Θεόν.

Ἐκεῖνος τότε τήν ἥρπασεν ἐκ τῆς κόμης, τῆς ἀνετίναξε, καί διά σφοδρᾶς βιαίας ὠθήσεως τήν κατέρριψε. Πρός στιγμήν τόν κατέλαβεν ἡ ὁρμή νά τήν φονεύση μέ λακτίσματα, ἤ νά τῆς συντρίψη τήν κεφαλήν μέ μεγάλην τινά πέτραν, ἀλλά συνεκρατήθη πάλιν. Διέταξε λοιπόν νά τήν ἀνεγείρουν, τήν ἔσυρεν εἰς τόν οἶκόν του, καί τήν ἐνέκλεισε εἰς μικρόν δωμάτιον μέ σιδηράς κιγκλίδας.

Παρῆλθεν οὕτω μήν, ἀνά πᾶσαν δέ δευτέραν ἡμέραν ὁ Διόσκορος καί ἕνας ἱερεύς τῆς εἰδωλολατρίας ἐπροσεπάθουν νά μετατρέψουν τήν γνώμην της. Ἀλλ᾽ αὐτή ἤρεμος, ἀντέκρουε τάς προτροπάς των καί συνηγόρει ὑπέρ τῆς πίστεως τοῦ Εὐαγγελίου.

Ὅτε ἡ ἀπόπειρα ἐκρίθη ὁριστικῶς ναυαγήσασα, ὁ πατέρας της τήν κατήγγειλεν εἰς

τόν ἡγεμόνα Μαρκιανόν ὡς ὑβρίστριαν τῶν εἰδώλων. Ὁ ἡγεμών, διατάξας νά τήν προσαγάγουν, ὅτε εἶδε τήν περικαλλεστάτην νεάνιδα, μέ τό ἐξωτερικόν, τό πλῆρες εὐγενείας καί σεμνότητος, κατελήφθη ἀπό οἶκτον. Τοιαύτη νεᾶνις θά ἦτο κρίμα νά ὡδηγεῖτο εἰς τάς βασάνους καί τόν θάνατον. Ἐπροσεπάθησε λοιπόν, νά διεγείρη ἐντός της τόν πόθον λαμπρᾶς κοσμικῆς ζωῆς, διά νά ἐπιτύχη ἐκ τοῦ στόματός της ἄρνησιν τοῦ Ἰησοῦ. Προσπάθεια ματαία. Ἡ Βαρβάρα ἀπό τίποτε δέν ἐδελεάσθη, οὔτε ἐπτοήθη. Εἶμαι χριστιανή, ἀπήντα.

Τέλος διετάχθη ἡ ἔναρξις τῶν βασανιστηρίων. Ἐμπρός εἰς τά πατρικά ὄμματα, σκληρά καί ἀνάλγητα, ἐγυμνώθη τό ὄπισθεν μέρος τοῦ κορμοῦ της, καί τά βούνευρα ἐπλήγωσαν τάς σάρκας της. Τό αἷμα δέν ἐβράδυνε νά ρεύση ἀπό τά τραύματα, ἀλλ' ἡ πίστις καί ἡ γενναιότης της δέν ὑπέστησαν καμμίαν ροήν.

Τήν ἔστειλαν εἰς τήν φυλακήν. Ἐκεῖ, περί τό μεσονύκτιον, ἐνῶ ἡ μάρτυς ἠγρύπνει προσευχομένη, ἡ φυλακή κατηυγάσθη ἀπό ἰσχυρόν καί γλυκύτατον φῶς. Καί φωνή παρήγορος ἠκούσθη ἐνθαρρύνουσα τήν νεαράν ἀθλήτριαν τῆς πίστεως. Ταυτοχρόνως τά τραύματά της ἐθεραπεύθησαν, ψυχή δέ καί σῶμά της προσέλαβον ἐνίσχυσιν θαυμαστήν. Ἡ ὡραιότης τῆς μάρτυρος ἐξήστραψε λαμπροτέρα, ἡ

δέ καρτερία της ἦτο τοιαύτη, ὥστε ὄχι μόνον νά μή ταράττεται τό παραμικρόν, ἀλλά καί νά χαίρη ἐν τῇ προσδοκίᾳ νέων βασάνων, ὅσω καί ἄν ἤθελαν εἶναι αὗται δριμύτεραι καί σκληρότεραι ἀπό τάς πρίν.

Ἠθέλησαν τότε νά τήν πληγώσουν εἰς ὅ,τι πολυτιμότερον καί ἀπό τήν ζωήν της, εἰς τήν σεμνότητά της. Διέταξαν λοιπόν νά τήν ἀπογυμνώσουν καί νά τήν περιφέρουν τοιουτοτρόπως πρός θεατρισμόν εἰς ὅλην τήν πόλιν. Κῦμα, αἵματος ἐπορφύρωσε τάς παρειάς τῆς Βαρβάρας, ὅτε ἤκουσε τήν προσταγήν ταύτην, καί ἱερά φρίκη διέδραμε τό πνεῦμά της, ὅτε ἤρχισεν ἡ ἐκτέλεσις. Ἄ! Κύριε, Κύριε! Σύ, εἰς τόν ὁποῖον ἀφωσιώθη μέ ὅλην της τήν διάνοιαν, τήν ψυχήν, τήν καρδίαν, τήν δύναμιν ἡ νεαρά παρθένος. Σύ, χάριν τοῦ ὁποίου ἄφησε καί ἠψήφησε τά πάντα: πατέρα, νεότητα, κάλλος, πλούτη, μνηστείας, ἀναπαύσεις καί ἀπολαύσεις κοσμικάς. Σύ, ὁ ὁποῖος συγκρατεῖς καί κυβερνᾶς τά πάντα καί προνοεῖς διά τά ἄνθη, τά στρουθία καί τάς βοτάνας. Σύ, ὁ εἰπών ὅτι χωρίς τό θέλημά Σου δέν πίπτει οὐδέ μία θρίξ ἀπό τούς ἐκλεκτούς σου. Σύ, ὁ ἐτάζων καρδίας καί νεφρούς, ὁ ἀκούων, τούς θλιβερούς γογγυσμούς τῆς φιλερήμου τρυγόνος· Σύ, Κύριε, εἰσάκουσον τήν θερμήν δέησιν, τήν ὁλόψυχον ἱκεσίαν, τήν ὁποίαν ἀπό τά βάθη

τῆς καρδίας της ἀναπέμπει τώρα πρός σέ ἡ γενναία ἀθλήτρια τῆς πίστεώς σου. Φυλάξασα χάρις εἰς Σέ, ὅλην τήν ἁγνότητά της, παρακαλεῖ ὅπως περιφρουρηθῆ ἀκεραία καί ἡ αἰδώς. Ὤ! μή τήν ἀφήσης, Κύριε εἰς τήν δημοσίαν ἐκπόμπευσιν εἰς τόν κοινόν θεατρισμόν, τόν ὁποῖον τόσον σατανικῶς τῆς προετοιμάζουν! Καί, ἄν πρόκηται νά ἀσφαλισθῆ διά τοῦ θανάτου της, γρήγορα, Κύριε, αὐτήν ἀμέσως τήν στιγμήν κόψε τό νῆμα τῆς ζωῆς της.

Ἡ προσευχή αὕτη ἀνῆλθε γοργή, ἀστραπιαία, φλογερά, ἀπό τά στήθη τῆς ἁγίας παρθένου. Καί ὁ Θεός τήν εἰσήκουσε. Τά φορέματά της ἀφηροῦντο, ἀλλ' ἡ γύμνωσίς της δέν ἐπραγματοποιεῖτο. Κατά τρόπον θαυμαστόν ἄλλαι ἐνδυμασίαι ὡραιότεραι ἀντικαθίστων τάς ἀφηρουμένας καί διασχιζομένας. Τί λοιπόν συνέβαινεν; Ὁ ἡγεμών Μαρκιανός, ἀνίκανος νά δεχθῆ τό ἀληθινόν φῶς, ἐφρύαξεν ἀπό τήν λύσσαν του. Βλέπων τό θαῦμα, ἀντί νά συνέλθη, ἐσκληρύνθη περισσότερον ἕνεκα τῆς πωρώσεώς του. Διέταξε λοιπόν νά θανατωθῆ ἡ ἁγία.

Ὁ πατήρ της τότε ἐπλησίασε πρός αὐτήν. Ἐκείνη, χωρίς διόλου νά καταλογήση εἰς αὐτόν τήν τόσην σκληρότητά του, τοῦ εἶπε τρυφερώτατα· *Πατέρα μου!*

Ἐκεῖνος ἀνετινάχθη, ὡς νά ἐπληγώθη. Ἐγώ πατέρας σου! ἀνέκραξεν ὄχι! Τίποτε δέν ἔχεις

κοινόν σύ μαζῆ μου. Δέν τρέφει τί ἄλλο διά σέ, ἀθλία, ἡ ψυχή μου παρά μῖσος μόνον! Καί διά νά ἐξιλεώσω τό κακόν, πού ἔκαμα μέ τήν γέννησίν σου, ἐγώ, μέ τά χέρια μου αὐτά, θά σέ φονεύσω.

Ἡ Βαρβάρα ὠχρίασεν. Ἡ ἀπειλή αὐτή τήν ἔκαμε ν' ἀναφρίξη. Δέν τήν ἔμελλε διά τήν ζωήν της· ἀλλά δέν ἠδύνατο νά ὑπομείνη τήν σκέψιν ὅτι ὁ πατέρας της ἤθελε καταστῆ καί παιδοκτόνος. Ματαίως τόν καθικέτευε μέ συγκινητικούς λόγους, μέ χειμάρρους δακρύων. Ἐκεῖνος ἔμεινεν ἄκαμπτος.

— Ὤ! ἀνέκραξεν. Εἶνε ἡ μόνη μου εὐτυχία τό νά σοῦ ἀφαιρέσω ἐγώ τήν ζωήν, τήν ὁποίαν σοῦ εἶχα δώσει!

Μετ' ὀλίγον, ἔξω τῆς πόλεως, διεδραματίζετο τό φρικτόν καί ὑψηλόν συνάμα τέλος. Ὁ ἐλεεινός καί κακοῦργος πατήρ ἐφόνευε δι' ἀποκεφαλισμοῦ τήν μονογενῆ του κόρην, τήν μεγαλομάρτυρα Βαρβάραν.

Συγχρόνως ἐλάμπρυνεν ὁ στέφανος τοῦ μαρτυρίου καί τήν ἁγίαν Ἰουλιανήν. Παρισταμένη εἰς τά βασανιστήρια τῆς θυγατρός τοῦ Διοσκόρου, θαυμάσασα τήν πίστιν αὐτῆς καί τήν ἀνδρείαν της ἀπεύθηνε, θερμούς λόγους συμπαθείας. Αὐτό ἤρκεσε νά κατασταθῆ ὡσαύτως ὑπόδικος. Ἐμμείνουσα δέ εἰς τήν χριστιανικήν ὁμολογίαν, ἀπεκεφαλίσθη.

ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ καί ΑΙΤΗΜΑΤΑ

τῆς ἁγίας ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας
πού λέχθηκαν στόν τόπο τοῦ μαρτυρίου της,
ἀπό τήν ἴδια γιά νά λάβει ἀπό τόν θεό τό χάρισμα
ὥστε ὅσοι πιστοί τιμοῦν τό μαρτύριό της
καί προσκυνοῦν τά ἅγια λείψανά της
νά τούς θεραπεύει καί νά τούς προστατεύει
ἀπό τίς λοιμικές ἀσθένειες
καί τίς ὀδυνηρές νόσους

α΄. *«Ἄναρχε, ἀχειροποίητε μαρτύρων στέφανε, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ τόν οὐρανόν ἐκτείνας, καί τήν γῆν θεμελιώσας, ὁ τάς ἀβύσσους συγκλείσας, καί τήν θάλασσαν τειχίσας, ὁ προστάξας τάς ὀμβροτόκους (πού γενοῦν βροχή) νεφέλας βρέχειν ἐπί πονηρούς καί ἀγαθούς, ὁ ἐπί θαλάσσης περιπατήσας ὡς ἐπ' ἐδάφους, καί τούς πόδας μή βρέξας, ὁ ἐπιτιμήσας τῷ ἀνέμῳ καί τῇ θαλάσσῃ, καί εἰς γαλήνην μεταβαλών, πάντα γάρ ὑπακούει, Κύριέ μου Ἰησοῦ Χριστέ, τῷ σῷ προστάγματι, ὅτι ποιήματά σού εἰσι. Παράσχου μοι, Κύριε, τήν αἴτησιν ταύτην, καί δός τῇ δούλῃ σου (Βαρβάρα) χάριν, ἵνα ὅστις μνημονεύῃ μου ἐν τῷ ὀνόματί σου τῷ ἁγίῳ, καί ποιῇ τήν μνή-*

μην τῶν ἡμερῶν τῆς μαρτυρίας μου, Κύριε, μή μνησθῇς τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ἀλλ' ἵλεως γενοῦ αὐτοῖς. Γινώσκεις γάρ, Κύριε, ὅτι σάρξ καί αἷμά ἐσμεν, ποίημα τῶν ἀχράντων χειρῶν σου. Ἀμήν».

β΄. *«Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός τῶν δυνάμεων, ὁ πάσης πνοῆς καί σαρκός δημιουργός, ὁ ἰώμενος πᾶσαν νόσον, καί πᾶσαν ἀσθένειαν, παράσχου τῇ δούλῃ σου (Βαρβάρα) χάριν, ἵνα ὅσοι ἄν προσέλθωσιν τῷ τόπῳ ἔνθα τό λείψανόν μου ἀπόκειται, καί εἰσί τά ἡγιασμένα ὕδατα, δώρησαι αὐτοῖς, ἴασιν ψυχῆς καί σώματος, ἵνα καί ἐν τούτοις δοξάζηται τό πανάγιον ὄνομά σου, ἅμα τῷ Πατρί καί τῷ ἁγίῳ Πνεύματι».*

(Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, Εἰς τήν Ἁγίαν Βαρβάραν Ἐγκώμιον, PG 96, 804-805).

γ΄. *«Ἄναρχε, Θεέ, ὁ τόν οὐρανόν τείνας ὡσεί καμάραν, τήν δέ γῆν ἐφ' ὑδάτων ἑδράσας, ὁ νεφέλαις ὕειν (βρέχειν) προστάττων, ἥλιον τε φωταγωγόν πᾶσι παραστησάμενος, καί τάς κοινάς ταύτας ἀπολαύσεις δικαίοις τε καί*

ἀδίκοις, ἀγαθοῖς ἅμα καί πονηροῖς χορηγῶν, αὐτός καί νῦν ἐμοῦ, δεομένης (τῆς δούλης σου Βαρβάρας) εἰσάκουσον, βασιλεῦ, καί ὅς ἄν τοῦ σοῦ ὀνόματος καί τῆς ἐμῆς θελήσεως τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ἐπισκέψειε, μηδέν κακόν ἐπέλθει τῶν λωβᾶσθαι σώματα καί λυπεῖν δυναμένων. Οἶδας γάρ, Κύριε, ὅτι σάρκες ἡμεῖς καί αἷμα, ποίημα τῶν σῶν ἀχράντων χειρῶν καί εἰκόνι σῇ καί ὁμοιώσει τετιμημένοι. Ἀμήν.»

(Συμεών Μεταφραστοῦ, Μαρτύριον εἰς τήν Ἁγίαν Βαρβάραν, PG 116, 313-316).

Ἀπολυτίκιον
Ἦχος δ΄

Βαρβάραν τὴν Ἁγίαν τιμήσωμεν· ἐχθροῦ γὰρ τὰς παγίδας συνέτριψε, καὶ ὡς στρουθίον ἐῤῥύσθη ἐξ αὐτῶν, βοηθείᾳ καὶ ὅπλῳ τοῦ Σταυροῦ ἡ πάνσεμνος.

Κοντάκιον
Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῷ ἐν Τριάδι εὐσεβῶς ὑμνουμένῳ, ἀκολουθήσασα σεμνὴ Ἀθληφόρε, τὰ τῶν εἰδώλων ἔλιπες σεβάσματα· μέσον δὲ τοῦ σκάμματος, ἐναθλοῦσα Βάρβαρα, τυράννων οὐ κατέπτηξας, ἀπειλὰς ἀνδρειόφρον, μεγαλοφώνως μέλπουσα ἀεί, Τριάδα σέβω τὴν μίαν θεότητα.

Μεγαλυνάριον

Πατέρα λιποῦσα τὸν δυσσεβῆ, ἐδείχθης θυγάτηρ, Βασιλέως τῶν οὐρανῶν, ὑπὲρ οὗ προθύμως, ἀθλήσασα Βαρβάρα, λυτροῦσαι πάσης νόσου, τοὺς προσιόντας σοι.

